

hava eitt ávíst pass, og tað syttu myndugleikarnir henni.

Tá systir hennara giftist við flogskipara innan herin, skaffaði hann Oksanu arbeiðið sum flogtarna við hernaðarflogfari, ið flutti hermenn til Mongolia.

Har hitti hon ein ukrainskan flogskipara, og tey giftust í 1971 og búsettust í Mongolia.

Maðurin doyði og Oksana hitti reis

Aftaná giftarmálið helt Oksana fram at arbeiða sum flogtarna. Trý ár seinni varð hon við barn, men tá varð maðurin skotin niður á markinum millum Kina og Mongolia. Hóast Oksana var við barn, gavst hon ikki at arbeiða, men av tí at flogfarið hon var við, datt einar átta metrar niður í einum luftholi, misti hon barnið.

Hon fór aftur til Ukraína, og varð stutt eftir send á hvíldarheim í Bulgaria, fyri at koma fyri seg aftur. Har hon var í ein mánað.

Oksana tosar nógv um kommunistiska stýrið, og hvussu ófrælst fólkkið er. Hon hevði hitt eina týska kvinnu á hvíldarheiminum í Bulgaria.

Tá hon kom heimaftur til Ukraína, skrivaði hon bræv til vinkonuna í Hamburg.

Tað fyrsta sum hendi eftir hetta, var, at ein eftirlitsmaður kom til mín og spurdi, hví eg skrivaði brævið, og hvat stóð í tí, sigur Oksana.

Tá tað var ógjørligt hjá henni at fáa arbeiði heima, fór hon til eitt av baltisku londum at arbeiða fisk.

Tað var ógvuliga strævið arbeiði, og tá eg hevði verið har í tvey - trý ár, ringdi eg til beiggja mín heima, og bað hann skaffa mær arbeiði sum flogtarna, tí nú orkaði eg ikki meir.

Meðan eg standi á telefonstøðini og tosi við beiggjan, kemur ein eftirlitsmaður framvið. Hann heldur meg vera balta, tí eg havi ljóst hár o.s.fr. Tá kom ein skipari framvið, og hann spurdi meg, um eg ikki vildi arbeiða umborð á einum skipi? Eg játtaði.

Við russiskum skipum í 14 ár

Tað var eitt reiðari í Arkhangelsk, og har var eg við í 14 ár, til eg fór í land í Føroyum.

Hvussu hava fólk her tikið móti tær?

Óll hava verið ómetaliga fyríkomandi og blíð. Føroyingar eru góð fólk, og øll liva væl. Vit hava als ikki havt nakrar trupulleikar, sigur Oksana og Jákup gevur henni rætt.

Oksana veit væl, at tað kundi verða vágiligt at giftast og búsetast so langt heimanfrá, her síðir og mentan, verðurlag o.s.fr. er so nógv øðrvísi. Til hetta sigur hon, meðan hon ræddur turkar tárlini burtur.

Eg eri ein djørv kvinna, men eg beri eisini stóran alsk til hetta landið, sum eg havi tikið til mín. Her er so

fríðarligt og eg njóti at alt er so frítt her.

Tá tú hevur livað undir so ófrælsom og ótryggum umstøðum, sum eg havi alt lívið, so virðismetur tú tryggjeikan.

Harnæst havi eg fingið góðan mann. Vit hava verið heima í Ukraína, har hann hevur heilsa uppá familju mína.

Familjan hevur ikki havt góðar dagar. Abbi mín átti nógvu jørð, men tá russararnir við Stalin á odda komu til Ukraína, tóku teir jørðina og lögdu eina jarnbreyt gjøgnum ognina.

Tá russarnir komu í 1939, rændu teir ognirnar og drupu eisini nógv fólk. Aftaná kom Hitler, og tá var sama skilið, sigur Oksana, og stíur hugsunarform eina løtu:

Tað, sum eg haldi vera so ræðuligt er, at myndugleikar og herfólkini hava logið, dripið og rænt frá hond. Teir søgdu okkum at londini í Europa vóru ræðulig at liva í, og at alt var nógv betur í Ukraína og í Russlandi, sigur Oksana.

Igor kemur júst aftur úr skúla, aðrenn vit fara avstað, og tað hoyrist ikki á tosingarlagnum, at hann bert hevur búið í Sandavági stutta tíð.

Tað bótir eitt sindur um máltupulleikarnar hjá familjuni. Hann er tulkur, um okkurt er, sum hjúnini ikki skilja sínammillum.

Ynskir sær arbeiði og at læra føroyskt

Hóast Oksana er lukkilig, so hevur hon eitt hjartasuff. Hon vildi so fegin fingið arbeiði og møguleikar at læra málið til fulnar.

Hon hevur arbeiði í fiski í 14 ár, og hon er bæði dugnalig og arbeiðssom, sigur Jákup.

Hóast hann hevur roynt at fingið henni arbeiði, so hevur tað ikki eydnast enn.

Eg vildi fegin gjørt eitt-hvørt - gjørt reint ella arbeiðið fisk ella tilfíkt, sigur Oksana, sum ikki heldur, at hon fær brúkt alla sína orku í heiminum. Heimið er so væl hildið, at ikki eitt pu sæst nakrastaðni.

Hvat hjúnini fáa tíðina at ganga við? - Jú, vit ganga túrar í náttúruni, og okkum dæmar væl at fara á flot at fanga okkum nakrar fiskar, siga Jákup og Oksana. Tey hava nóg mikið at taka sær til, og tey keða seg ongan tíð.

Oksanu dæmar sera væl at baka og matgera, og Socialurin sleppur ikki avstað aftur, uttan so at vit eta ein døgurðabita.

Borðreitt verður við serligari suppu við spaghetti og kálrullum, sum smakka øðrvísi og betur enn vit eru von við.

Tá vit gera okkum til at fara aftur til Havnar, tykist tað sum ein sjálffylgja, at vit eisini skulu hava við okkum ein kjøtrett og hópin av smákökum, sum tær baðar systirnar Hannah og Oksana hava gjørt til reiðar, dagin fyri vit komu at vitja.

Oksanu dæmar sera væl at matgera, og borðreiðir við fremmandum rættum frá heimlandinum. Kortini dæmar teimum væl at eta ræstan fisk og tvøst og spik og allan vanligan føroyskan mat annars

Føroyska og ukrainska mentanin trívast væl íheimum líð umlið. Aftast á myndini sæst ein broðeraður dákur, sum mamma Oksanu hevur broðerað at balla um átrúnaligu myndina. Oksana er katolikkur, og hetta, saman við hópin av myndabókum, einastu lutirnir hon hevur havið við sær

Fyri góðum ári síðan komu systur og systirsonurn at vitja Oksanu. Teimum dámdu so væl í Føroyum, at tey vórdur verandi. Nú gongur Igor í 2. flokki og tosar ræðið føroyskt. Vinstrumegin siggjast: Oksana, átta ára gamli Igor og Hannah, sum hevur verið mammuni til hjálparar øll árin, hon arbeiðir í kollektiva jarðbrúkinum, sum russiski staturin átti. Í dag er Ukraína sjálvstøðug tjóð